

3 Евангелля св. Лукі

Езус, калі ішоў у Ерузалем, праходзіў праз Самарыю і Галілею. І калі Ён уваходзіў у адну вёску, сустрэлі Яго дзесяць пракажоных, якія сталі здалёк і моцным голасам казалі: “Езус, Настаўнік, змілуйся над намі”. Ubачыўшы іх, Ён сказаў ім: “Ідзіце, пакажыцеся святарам”. А калі адышлі, яны ачысціліся. І адзін з іх, убачыўшы, што стаў аздароўлены, вярнуўся, моцным голасам праслаўляючы Бога, і, упаўшы ніцма да ног Ягоных, дзякаваў Яму. А быў гэта самаранін. Тады Езус сказаў: “Ці не дзесяць было ачышчаных, дзе ж дзевяць? Не знайшлося нікога, хто б вярнуўся аддаць славу Пану, акрамя гэтага чужынца?”. І сказаў яму: “Устань, ідзі; вера твая збавіла цябе”. †

Лк 17, 11–19

Аздараўленчая моц веры

“Езус, Настаўнік, змілуйся над намі!”. Напэўна, не аднойчы многія ў сваіх малітвах ужывалі падобныя словы. Асабліва тады, калі сапраўды перажывалі цяжкія і балючыя моманты, калі ўжо нічога самі не маглі зрабіць, не мелі сіл, надзеі, а часам ужо і жадання, каб штосьці змяніць, бо здавалася, што гэта не мае сэнсу. Дадзены фрагмент Евангелля паказвае нам сустрэтых Езусам пракажоных: адрнутых гамадствам, пакінутых сам-насам са сваёй хваробай. Толькі ў Ім няшчасныя бачаць ратунак. І атрымліваюць тое, аб чым просяць. Адзінае толькі – забываюцца падзякаваць. Усе, акрамя самараніна. Таксама і мы: аддзячаем людзям, якія нейкім чынам аказалі нам дапамогу, але не заўсёды памятаем пра Бога.

Езус здзяйсняе ў нашым жыцці цуды. Для гэтага неабходны толькі вера і давер Богу. Вера пераносіць горы, можа аздаравіць, здзейсніць тое, што здаецца немагчымым. І калі так станеца, варта не забыцца падзякаваць.